

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku (...)
przy uczestnictwie (...) i Gminy Miasta T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców oraz uczestnika P. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie o zasiedzenie oddalił apelację wnioskodawców oraz uczestnika P.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 4 października 2016 r.

Wnioskodawcy i uczestnik wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność. Podnieśli, że Sądy obu instancji niewłaściwie przyjęły, iż wnioskodawcy i ich poprzednicy prawni nie wykonywali władztwa nad nieruchomością w postaci posiadania samoistnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście uzasadniona. Powołując się na tę właśnie przyczynę kasacyjną, skarżący powinni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty przekonujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście

uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., lub z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

We wniosku skarżących nie wykazano jednak oczywistej zasadności skargi. Skarżący sformułowali ogólnikowe twierdzenia, zwłaszcza dotyczące samoistności posiadania, a w istocie podjęli próbę zakwestionowania ustaleń oraz faktów i ocen, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.) (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CKN 199/98, nie publ., i z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 341/98, nie publ.).

W związku z tym Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw